

1.

„Tak je to v suchu, holky!“ křikla nadšeně nakrátko ostříhaná černovláska s mobilem u ucha, a jak seskakovala z lavice, šlápla levou nohou přímo do kbelíku s vodou.

„Prej v suchu!“ zařičela smíchy vysoká hubená zrzka. „Nepleteš si náhodou pojmy, Fany?“

„Plete si toho víc. Například mě s hrochem,“ ozvala se dotčeně třetí z dívek, blondýnka s výrazně namalovanými očima, a nespokojeně si prohlížela svou minisukni plnou čerstvých cákanců.

„To je řečí pro trochu vody,“ mávla rukou Fany, vytáhla nohu z kbelíku a vodu z promáčeného pantofle vyždímala k nejbližšímu fíkusu. Pak se postavila před kamarádky jako velitel před nastoupenou jednotku a slavnostně prohlásila:

„Simčo, Nikol, na ten prázdninovej výlet k Máchovu jezeru se jede, bábrlinka se uvolila, že nás u sebe v Doksech nechá pár dní přespat. Tudiž doma můžeme říct, že na nás dohlídne.“

„Bezva,“ ucedila zrzavá Nikol a jako výraz spokojenosti vyfoukla před obličej obrovskou žvýkačkovou bublinu.

„Ježíši, holky, já ale nemám nic na sebe,“ vyjekla Simča a s pohledem na zacákanou sukni začala přemýšlet, co všechno si bude muset kvůli prázdninovému výletu nakoupit.

Vtom se zprudka otevřely dveře a do třídy vplula třídní.

„Už jste hotové s tím mytím lavic, děvčata?“

„Ještě poslední řadu, paní profesorko,“ ozvala se snaživě Fany a rychle si cpala mobil do kapsy vypasovaných kapráčů. „To bude hned.“

„Tak rychle, kluci už vybrousili taháky z lavic i v 1. B, musíte to tam jít po nich ještě otřít, ať je na zítřejší vysvědčení všechno hotovo.“

„A připraveno na nové taháky v druháku,“ dodala potutelně Nikol, sotva se za profesorkou zavřely dveře.

„Je vůbec možný, že už máme prvák gymplu za sebou?“ zavrtěla Fany nevěřícně hlavou, až se jí tmavá ofina natřásla.

„A nejužasnější je, že mě Pácha nenechal rupnout z matiky, jak vyhožoval,“ zasnila se Simča. „Holky, já mu snad zítra přinesu pugét.“

„Kytku, jo? Páchovi!“ odfrkla odmítavě Nikol, div přitom nepřišla o žvýkačku. „Ještě tak, kdyby byla k jídlu.“

„To je nápad! Uvážu mu pugét z párků. Sem tam nějaká petrželka nebo snítka kopru... nebo kytice na špejlich napíchnutých špekáčků... co myslíte?“

„Ale jo, přinejhorším to dá psovi,“ přikývla Nikol. „Teda, jestli nějakýho má.“

„Nechte už těch blábolů,“ ozvala se Fany. „Teď musíme promyslet trasu naší cesty. Odpoledne se sejdem u nás, mapy mám.“

„Já dneska nemůžu, musím jít nakupovat. Špekáčky, nové plavky, nějaký pěkný šaty, klobouk a tak...“ prohlásila Simča rozhodně. „A taky musím k holiči,“ prohrábla si nespokojeně blondatou hřívu.

„Jak chceš,“ pokrčila Fany rameny. „Ale pak neměj řeči, že jsme to naplánovaly špatně.“

„Jo, pozdější připomínky se nepřijímaj,“ přidala se Nikol s novou žvýkačkovou bublinou u úst.

Simča se chvíli váhavě dívala z jedné na druhou, ale vidina nákupů a příjemně strávené hodinky u kadeřníka byla nako- nec silnější.

„Jen k tomu holiči klidně jdi,“ chlácholila ji Nikol a přesným hodem umístila kuličku žvýkačky do odpadkového koše. „Vždyť

víš, že Fany, jako rozená režisérka a hlava našeho budoucího uměleckého týmu, si stejně vždycky prosadí svou. Ubohá kameramanka jako já, natož druhořadá herečka jako ty, stejně nemá šanci něco jí vymluvit. Jako bys to už neznala.“

„Jo, to je fakt,“ ušklíbla se Simča. „Až na to, že o mě se jednou popere Hollywood.“

„S kým?“ chtěla vědět zrzka.

„Jak s kým?“

„No, s kým se o tebe ten Hollywood popere?“

„To... to je fuk, třeba... třeba s Barrandovem, ale popere se. Že jo, Fany?“

Fany s pobaveným zájmem sledovala jejich hovor a pokoušela se přitom pramen svých krátkých vlasů natočit na ukazovák. „Jasně že jo. Na beton,“ přikývla nakonec horlivě. „Přece to znáte: maminka a režisér mají vždycky pravdu.“

„No, to teda nevím,“ znejistěla Simča. „Aspoň naše máma se každou chvílí v něčem sekne. Kdyby se pokaždý, když si myslí, že má pravdu, vsadila o pajčku, tak už by z naší rodiny dávno byl sociální případ. A to bych na toho holiče asi neměla. Jenže mám, takže tu trasu, dámy, naplánujte beze mě, ano?“

Ležely na bříše na měkkém koberci, vlasy u sebe skloněných hlav se málem proplétaly v černostrzavý melír, před sebou jednu z mnoha turistických map.

„Na kole, nebo vlakem?“ zeptala se Nikol a hrábla do tašky pro žvýkačku.

„Mácha to šel pěšky,“ namítla Fany.

„Mácha byl cvok.“

„Možná jo. Šel pěšky až do Itálie. Přes Alpy. Umíš si to představit? Tu spoustu kilometrů tam a zpátky za šest týdnů! Hrůza. My byli v Benátkách předloni. I autem to na mě bylo daleko. A on to šlapal. Ještě s jedním spolužákem. Potom si otláčil malíček a kus cesty šel bos.“

„Vždyť to říkám. Šílenec.“

„Já říkám frajer. Znáš kluka, kterej by to dneska dokázal?“

„Hele, a co na koloběžce?“ zvedla Nikol strzavou hlavu osví-

cenou náhlým nápadem. „Po silnici pojedeme, a když bude špatnej terén, sbalíme kolobrndu do batohu.“

„Jo, a další tři kila potáhneme na zádech,“ zavrtěla Fany hlavou. „Nezapomeň, že poneseš oblečení, nějaký jídlo, spacáky a ještě se budeme pravidelně střídat o stan. Já teda koloběžku nenesu!“

„Jenže na hradní zříceniny kola jen tak nevytlačíme,“ namítla Nikol. „A nechat je někde dole v křoví... to už bychom je taky nemusely nikdy vidět.“

„A co poslat kola do Doks vlakem?“ podrbala se Fany ve vlasech. „Tam se nám budou hodit.“

„Jo, to by šlo.“

„Z Prahy do Lhotky u Mělníka, tady, vidíš,“ zapíchla Fany prst do mapy, „pojedeme vlakem nebo autobusem. Spojení najdu večer na internetu. A pak už pošupajdíme kokořínským údolím na Kokořín, pak na Housku, Bezděz a do Doks. Pořád po červený značce. Píšu tu, že je to Máchova cesta.“

„No dobře,“ práskla Nikol žvýkačkovou bublinu. „Já Máchu zrovna nemusím, ale ta trasa nevypadá špatně.“

„Tak bezva. Pošlu Simče esemesku,“ rozhodla se Fany a sáhla po mobilu.

V UTERY RANO VYJEDEME. CERVENA TRASA.

Do minuty byla zpátky odpověď:

MY POJEDEME METREM?

CERVENÉ ZNACENOU TURISTICKOU CESTOU, DRAHOUSKU. KUP SI PORADNY BOTY. ZA TYDEN VYRAZIME.

Třídní profesorka dostala náruč kytek a pár bonboniér, matikář Pácha salámový pugét od Simči a češtinářka odchází jící na mateřskou dovolenou obrovského plyšového medvěda s náhrdelníkem dudlíků kolem chlupatého krku.

Archy s vysvědčením zmizely na dně batůžků, odkud pak by-

ly s větší či menší ochotou vytaženy ke kontrole někdy až přes-
příliš zvědavých rodičů. Ale horké chvílky pominuly a prázdniny
mohly konečně začít.

„Čau, ségra, co děláš?“ nakoukl k Fany do pokoje bratr Tobiáš.
„Píšu.“

„Doháníš přes prázdniny domácí úkoly, jo?“

„Píšu román, blbečku.“

„Už zase?“

„Jo.“

„No, tak to nebudu rušit. Já jen, že jsem udělal poslední
zkoušku tohoto semestru na fakultě obojího práva a přijímám
blahopřání, případně dary ve formě peněz či drobných úsluh.
Nechtěla bys mi nafouknout kolo?“

„Tos uhod. Nechtěla.“

„A víš, že jsem si to myslel?“

„Hele, zmiz už, Tobine,“ odsekla Fany napruženě. „Chci psát,
nevidíš?“

„Padám,“ prohlásil Tobiáš a legračně se ve dveřích zachytil
futer, aby neupadl.

„Jo, víš, že Mácha, když studoval práva, měl prázdniny až
v srpnu a v září?“ křikla za ním Fany.

„Kterej Mácha?“ strčil Tobiáš znovu hlavu do dveří. „Ten žár-
livej erotoman?“

„Jakej erotoman?“ odsekla nakvašeně. „Já myslím Karla Hyn-
ka Máchu, básníka, ty nevzdělanče.“

„Vždyť já taky,“ rozesmál se. „Básníka lásky. No, podle mě
spíš sexu. Přečti si jeho intimní deníky. Ale až vyrosteš, kuře.
To je totiž čtení jen pro plnoletý. Tak čau a hezky piš.“

Hodila za ním první, co jí přišlo pod ruku. Bohužel to byla
myš počítače, pevně připoutaná svým dlouhým ocáskem k no-
tebooku. Zřítla se na koberec vedle stolu, a kdyby to uměla,
bolestně by zapištěla.

„Blbeček,“ zahuhlala Fany na bráchovu adresu. „Dělá chytrýho.“

Nakonec jí to však nedalo, a když všichni zmizeli z bytu, da-
la se do prohledávání otcovy knihovny.